

לע"נ הבחור היקר והאהוב גוי ז"ל בן אירית ואשר כהן

תפארת נו

יו"ל ע"י עמותת "תשובה באהבה" ארגון לקירוב רחוקים ואהבת ישראל לקירוב הגאולה

מאת הרב דוד פרויף שליט"א

המאמר מוקדש לע"נ שושנה בת רבקה ז"ל

יהודי מצופה בזהב

כל יהודי בפנימיותו צריך להיות פשוט וחזק כמו **עצי השיטים**, אך כשמדובר כלפי חוץ - היינו לכבד, לפאר, ולרומם את שם אלוהינו, צריך שזה יהיה **זהב טהור**, דהיינו שלא יהיה מצב חלילה שעל ידי מעשה לא ראוי מישוהו יאמר: "זה (היהודי) הכלי של הבורא?" "זה מה שיצא ממני שלומד תורה כל היום" ... אלא להיפך, כשיראו יושבי תבל את הכבוד וההדר שאנו רוחשים כלפי בית אלוהינו, כשיראו את **התנהגות הזהב** שאנו רוחשים אחד כלפי השני, כשיראו איך אנחנו מכבדים ומעריצים את נותן התורה, התורה, ומצוותיה, אזי אף הם יכבדוהו ויקדשו את שמו.

נמצא שכל יהודי ויהודי הוא חלק בלתי נפרד מהייצוגיות של בורא עולם, ולכל אחד יש תפקיד עם אחריות כבדה להרבות כבוד שמים בעולם, על ידי מעשיו, שמצד אחד צריכים להיות בענווה (עצי שיטים), אך מצד שני להיות **"מהב טהור"**, שכל מי שישמע או יראה אותו יאמר: "גם אני רוצה להיות כמוהו" "גם אני רוצה להיות מחובר לספר הוראות שמייצר סחורה משובחת שכזו"

וקראתי סיפור (אינני זוכר את המקור) על יהודי שהיה רחוק מתורה ומצוות, וכשחזר בתשובה סיפר שהסיבה העיקרית שבגינה הוא התעורר להתעניין במציאות הבורא ואמיתות התורה היא, משום שראה יהודי בלבוש חרדי שהולך ברחוב שהיה שם פריצות נוראה וחלונות ראוהו מטונפים, והוא בטבעיות הלך בשלווה ולא הביט כלל וכלל על המראות האסורות.

בשנייה זו הוא שאל את עצמו: מהיכן החרדי הזה שואב את הכח להתעלם מהנשים שעוברות לידו? למה אני שיש לי הכל, הולך שבי אחרי כל דמות כזאת או אחרת, מבלי יכולת לעצור את עצמי? אני רוצה להיות כמוהו! וכך הוא חזר בתשובה בחסדי ה'.

יש בחיקי עוד צרור של סיפורים אודות אנשים שחיהם השתנו, בזכות כמה שניות שראו יהודי ירא שמים בסיטואציה כזו או אחרת, **אך לדאבונו לב ישנם גם סיפורים הפוכים...** לכן צריכים אנו להעריך מאוד את עצמנו ולהיות זהירים בכל צעד ושעל לבל נחטיא את המטרה (תרת"י משמע).

יהי"ר שנוכח לקדש את שמו של בורא עולם בכל העולמות כולם בבחינת **זהב טהור**, באהבה באחוה בשלום ורעות, בבניין ביהמ"ק ובביאת גוא"צ בבי"א

שבת שלום ומבורך

לשבת שלמה ומרוממת של תפילות ושיעורי תורה (וקידוש מכובד...).

חשבתי שזה יהיה רק בשבתות, אך הצמד הנפלא הזה, הרימו שם אימפריה של ממש, מניין שחרית בנץ החמה, מנחה, ערבית, שיעורי תורה וכו'. אך הדבר החשוב והמרגש ביותר, שהצבע חזר לפניו של הבחור, וכל מי שנכנס לבית (הכנסת), הבחור רץ אליו, מחבק ומנשק אותו, בפנים מחייכות ושמותות.

{לאחרונה הצמד היקר הגדילו לעשות והחלו לבנות בית הכנסת בחצר הבית (מכספס האישי), אך השטן לא התלהב מהתוכנית, ושלה מתנגדים שטרפרו את המהלך וגרמו להפסדים צורמים.}

חשבתי לעצמי: איפה יש בעולם דבר כזה? היכן אפשר למצוא אנשים שמוסרים את עצמם בשביל אדם שהם הכירו לפני 5 דק', וזאת מבלי לקבל פרס כלל וכלל? מה גרם לצמד הנ"ל לעצור את מרוץ החיים ולהתעסק בלעשות טוב ליהודי אחד? מה יגיב כל בן אנוש כשישמע את הסיפור הזה?

אין זה אלא קידוש ה' עצום שצריך לפרסמו בכל העולם, שכשיש לנו בורא עולם שנתן לנו תורת חסד, העולם נהפך להיות טוב יותר, והנקודה העיקרית היא: שכאשר יהודי שרחוק מהתורה והמצוות ישמע כזה סיפור הוא יבין שאם יש אנשים שמוכנים להקדיש מעצמם לכבוד בורא עולם, אזי כנראה שבורא עולם זה מישוהו אמיתי, מישוהו רציני, ועל ידי כך אותו יהודי יגלה את האור האמיתי ויתקרב לבורא עולם.

פרשתנו הנפלאה מתארת בפרוטרוט את בניית המשכן, על כל כליו ואופן בנייתו.

מי שיתבונן מעט, יגלה שרוב כלי המשכן היו עשויים מעץ, כאשר ההוראה הכללית היא לצפות אותם בזהב טהור (ובמקרים בודדים הציפוי היה מכסף או נחושת). ונשאלת השאלה: מדוע צריך ציפוי? הרי ממה נפשך, אם בורא עולם רוצה ללמד אותנו להיות צנועים ופשוטים, אז שהכל יהיה מעץ (כמו הבית של הגרא"ל שטיינמן...), ואם בורא עולם רוצה ללמדנו שביה"ק צריך להיות מפואר, אז שיצווה לעשות הכל מזהב טהור? לכאורה מה העניין עם הציפוי? האם זה מטעמי חיסכון חלילה? ...

אלא נראה לומר בס"ד על פי היסוד שלנו, שבאמת

בהמשך לשיחתנו מהגיליון הקודם אודות האחריות הכבדה שרובצת על כתפו של כל עובד ה' לכבד את אבא שבשמיים, ועל ידי כך כל העולם כולו יכבדו את בורא עולם, ברצוני לספר סיפור טרי המעורר השראה ועניין גדול סביב זה הנושא.

לפני כחודשיים התקשר אליי ר' שמעון פנחס הכהן מארגון "ענפים", בראשותו של גדול מזכי הרבים הגאון הגדול הרב יגאל כהן שליט"א, וביקש למסור לי טיפולי מקרה רגיש. מדובר בבחור בן 28 שכבר כמה חודשים לאחר שנולד, כשהוציאוהו באור היום לרחובה של עיר, עורו נצרב בצורה מחרידה, וגילו שיש לו מחלה נדירה שהוא רגיש לקרני השמש, וגם למגורות הבית, חוץ מסוג מסוים של מגורה.

מכיון שהוא לא יכול לצאת מהבית כלל, נאס"א המציאו עבורו מסכה מיוחדת, כדי שיוכל לצאת מהבית מבלי להיכוות, אך זה עדיין לא עזר, מכיון שמחלות שונות ומשונות פקדו את עור פניו וגופו, ועד כה הוא עבר כמה מאות ניתוחים בפניו! (במגזין "משפחה" הייתה עליו כתבה לפני כמה שנים)

כעת לאחר שעבר מאות טיפולים באמריקה, המשפחה היגרו לארץ, והאם המסורה טוענת שבאמריקה הקהילה עטפו אותם בחום ואהבה ובנו במיוחד בשבילו בית הכנסת, והוא חי חיי חברה משובחים, ובארץ הקודש הוא ממש בודד ואין מי שייקח את המושכות לידיים.

ארגון "ענפים" קיבלו את הפנייה הכואבת והעבירו את הטיפול אליי, אך הרגשתי שפרוייקט זה גדול עליי, ולכן התקשרתי לאיש החסד ר' ישראל אלמסי הי"ו יו"ר ארגון "ידידים - סיוע בדרכים".

היה זה יום שיש לי לפני כחודשיים, ישבנו לפגישה מרובעת ר' ישראל, הבחור המיוסר, האם המסורה, ואנוכי הצעיר. לאחר כ-5 דק' של שיחה מרגשת, יצאנו מהבית נטול הקרניים... וראיתי דמעות מבצבצות בעיניו של ר' ישראל, שהחליט שכבר מהשבת הקרובה שתכנס בעוד ארבע שעות יהיה מניין קבוע!

את האמת, פחדתי שהוא ינחל כישלון, מאחר שכעת הוא נמצא בסערת רגשות בעקבות מה שראה בעיניו, וזה לא פשוט לארגן תוך כמה שעות מניין לשבת שלימה עם ס"ת וכו', אך ר' ישראל ביחד עם חברו הטוב ר' יצחק אלכסנדר לוינשטיין, גייסו כ-25 איש

ידעת

הכל בזכות "הסמרטוטות"

(מתומלל)

לפני מספר שבועות הוזמנתי להרצאה בקיבוץ בדרום הארץ, מה נושא ההרצאה? שאלתי את המארגן, והוא ענה לי: זה קיבוץ, הציבור יחליט, כשתגיע כבר תשאל אותם.

כשהגעתי, מולי ישב יהודי יקר, שהציג את עצמו בסדר הזה: "אני קיבוצניק, חילוני, שמלאני..."

על מה תרצה שנדבר? - שאלתי, והוא בחיך צופן סוד ואמר לי: אני לא כל כך בטוח שתרצה לדבר על מה שאני רוצה, אבל יש לי שאלה שאני מתחבט בה המון זמן. תגיד, איך אתם עושים את זה?! **תגלה לי איך אתם הופכים את הנשים שלכם לסמרטוטות (כך במקור) מבלי שהן מרגישות?!** אתם יושבים כל היום בבית המדרש, והם יוצאות לעבוד קשה כדי לפרנס אתכם, והכי מעניין זה, שהן אינן מתנגדות, לא מתקוממות, הן פשוט מקבלות את זה בהכנעה, זו הרי ממש גאונות!...

אין כאן סוד, עניתי לו. אני מוכן להשיב לך, אלא שלי יש שאלה יותר חזקה. תסכים איתי שלהפוך גברים לסמרטוטים זה הרבה יותר קשה, ואתה הרי גר בקיבוץ, אז אולי תגלה לי איך אתם הצלחתם לעשות את זה? לשבץ אנשים לעבודות שהם לא אוהבים, להעביד אותם כל כך קשה, ובסוף החדש לחלק את אותה משכורת לכולם, לאלה שעובדים יותר קשה ולא להם שלא עובדים בכלל? זה לא לסמרטוט? לחנך ילדים ללכת לצבא, להתנדב ליחידות מובחרות, לסכן את חייהם בשביל אחרים כשאחרים משתמטים זה לא לסמרטוט? מה זה הקשר? השיב לי האיש בהתרה, זה בכלל לא דומה! אנחנו חיים בשביל אידיאל, ומי שחי בשביל אידיאל לא מרגיש סמרטוט, להפך, הוא גאה בתרומה שלו, הוא לא עובד בשביל משכורת, הוא אפילו מתבייש לקחת מהקופה המשותפת יותר מאחרים.

זהו בדיוק! עניתי לו, גם אנחנו חיים בשביל אידיאל, ואתה אמרת שמי שחי בשביל אידיאל לא מרגיש סמרטוט, כל עוד האידיאל חשוב בעיניו. ההבדל היחיד ביננו רק בשאלה עבור איזה אידיאל אנחנו חיים. האידיאל היהודי

הוא לעשות את רצון ה', ולהיות אור לגוים. כדי לבנות אידיאל כזה צריך שני דברים, צריך תורה, וצריך אנשים שיסכימו לחיות על פיה. לכן לפני שהקב"ה נתן את התורה לעם ישראל, הוא בדק בדיוק את הדבר הזה. לפני מתן תורה, הקב"ה שולח את משה לשאול את בני ישראל אם הם מוכנים לקבל את התורה, והם עונים: "כל אשר דיבר ה' נעשה" את זה כולם מכירים, מה שפחות ידוע הוא שכל הסיפור הזה היה יכול להיגמר אחרת לגמרי, מתן תורה התרחש לאו דווקא בזכות מקבלי התורה הגברים, אלא בזכות קבוצה אחרת, "סמרטוטות" קראת להן, כשהקב"ה שולח את משה לשאול את בני ישראל אם הם מוכנים לקבל את התורה, הוא שולח אותו קודם כל אל הנשים, שנאמר: "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל ועל כך אומרים חז"ל בית יעקב אלו הנשים. כלומר לפני שאתה הולך לגברים לך לנשים, ולמה לנשים תחילה? שואל המדרש, והוא משיב: שהן מזדרזות במצוות, וכדי שיהיו מנהיגות את בניהן לתורה. הקב"ה אומר למשה שכדי שעם ישראל יקבלו לעם סגולה, צריך לחנך את הילדים

מאת הרב אהרן לוי שליט"א מרצה בכיר בארגון "ערכים"

לתורה, בלי זה אין ליהדות עתיד. לכן לפני שאתה הולך לגברים לך לנשים ותשאל אותן אם הן תהיינה מוכנות לחנך את בניהן לתורה, להקריב בשביל לימוד התורה, כי בלעדיו אין טעם לתת תורה לעם ישראל.

אתה מבין? - אמרתי לקיבוצניק שישב מולי, **כשאימא יוצאת לעבוד כדי לפרנס את בעלה שלומד תורה הילדים שלה מתחנכים!** הם רואים שאימא שלהם מוכנה לעבוד מאוד קשה כדי שאבא שלהם ישב וילמד תורה. כשהיא עובדת, היא מחנכת אותם שתורה זה אידיאל ושבשביל אידיאל מקריבים. שאלות של שוויון אמרתי לקיבוצניק לא מתעוררות במוחו של מי שחי בשביל אידיאל, הן מתעוררות במוחו של מי שחי בשביל עצמו.

ועוד דבר קטן, אבל שזה יישאר בנינו, אני מאחל לך שהחתנים שלך יכבדו את "הסמרטוטות" שלהם כמו שהחתנים שלי מכבדים את הנשים האידאליסטיות שלהם, מה הסיבה שהם מכבדים אותן? כי הם יודעים יותר טוב מכולם בזכות מי הלפיד היהודי יעבור לדור הבא... שבת שלום

שאלות לרב ניתן לפנות במייל tiferetnoy@gmail.com או בפקס: 03-6099998

עשה לך רב

שו"ת ממו"ר הגאון
הרב חיים רבי שליט"א

בלע"ז) אז יכול לברך. (חזון עובדיה דף תסו)

שמעתי שאסור להתבונן בקשת בענן. מה הדין אם אני רואה קשת בענן בסרט טבע, האם גם אסור להתבונן?

בכזה אופן אין בעיה, כי זה לא קשת אמיתי, גם כאשר ממטרה בקיץ משקה בדשא, רואים בשמש כעין קשת, ומותר להסתכל. וכידוע ברית קודש גם נקרא בשם קשת. וכמובן שהתלמידים של יוסף הצדיק ורבינו הקדוש משתדלים לא להציץ כשאין צורך בכלל. וכולם בריאים. (ועיין שבת קי"ח סוף עמוד ב' וסנהדרין צב. בפירוש רש"י בדיבור המתחיל קשתו, ופסקי הרא"ש)

כבוד הרב: בשבתות החורף הקרים אני רוצה לקלח את ילדיי מיד בצאת שבת, אך הבעיה שעד שהבילור מתחמם לוקח כמה שעות. האם מותר להכין בערב שבת שעון שיחמם את המים שעתיים לפני צאת השבת?

אין בעיה, כל מה שאתה מכין מבעוד יום שידלק בשבת, זה נקרא שעון שבת ומותר לכתחילה, ועיין שולחן ערוך הלכות שבת סימן רנ"ב סעיף א' וסעיף ה' ותהנה ותקבל יראת שמים.

נאמר בפסוק: ויקח משה את עצמות יוסף עימו. האם בשרו נרקב חלילה? ואם לא, מדוע התורה

האם יש כזה מושג גזל זמן?

בוודאי, מי שעוקף תור ומצער אנשים זה עוון גזל זמן, וכן החוננה בכביש ומעכב את המכוניות זה חמור מאוד, וכן העושה רעש ומטריד ומצער אנשים, זה חמור מאוד, והרמב"ן על התורה על הפסוק "ועשית הישר והטוב" (ואתחנן) מלמד אותנו שפסוק זה כולל כל מיני צער ונוק לתושבים, ויהיה תמיד תם וישר ועושה לפני משורת הדין, וכן פירוש רש"י שם, ורבינו יונה במסכת אבות (פרק א' משנה א) מחדש שמהפסוק לא תגזול, לומדים כל הנוקשים שבעולם, ומסתברא שכלול בזה גזל זמן.

אם באמצע השינה בלילה אדם שמע רעם, כיצד עליו לנהוג לגבי הברכה?

אם ישן עם כתונת לילה, ויודע שלא נגע במקומות המכוסים יכול לברך מיד, ואם יש לו ספק, אז ישפשף בגדיו בידי, ויברך מיד. כי חבל להפסיד ברכה נדירה בשם ומלכות. (ביע אומר חלק ד' סימן ד' אות ח)

כבוד הרב: אני חייל צה"ל, ובאחת השמירות בלילה עצמתי את עיניי לכמה שניות, ופתאום הרגשתי אור חזק בעיניי שזה היה בעצם ברק, האם בכזה מקרה צריך לברך?

אם אתה בטוח שזה אור של הברק, ולא סתם הבזק של פנס או חשמל או מצלמה, וכיוצא בזה. (פלייש

אומרת 'עצמות יוסף' ולא 'גופת יוסף' וכדו"ר? (שי מרח)

שאלה יפה, ומבואר בילקוט שמעוני (פרשת בשלח) בגלל שהאחים אמרו לו "עבדיך אבינו" ושקת, נענש שנקראו "עצמות" יוסף גם בחייו, וגם יוסף לרוב הענווה הטהורה שלו, אומר על עצמו: והעליתם את עצמותי, והבן.

כבוד הרב: היו לי כאבי ראש נוראיים במשך יום שלם שלא יכלתי לזוז מהמיטה, האם עלי לברך הגומל? ומה הדין בשפעת?

כן, גם חולה יום אחד ששכב במיטה, ולא יכול לקום, מברך הגומל, ועיין חזון עובדיה ברכות דף שעב. והעיקר כמובן להוסיף ביראת שמים.

הגברת 'מרים בת ציונה' ביקשה שמו"ר יתפלל לרפואתה מאחר שהמחלה האורורה מתפשטת בכל גופה, וביקשה ביותר להתפלל בדחיפות לרפואת ביתה 'עדן רוחמה בת מרים' שנמצאת במצב קשה בבית החולים בהתמוטטות אחרי לידה ראשונה. תודה רבה

תגיד להם להתחזק באהבת ישראל בשלמות, להתחזק בצניעות בהשגות גבוהות, להתחזק במאה ברכות כל יום בכוונה מילה במילה, ולתרום כסף עבור הפעילות הברוכה והמצויינת של מוריניו ורבינו הרב דוד פריוף שליט"א, ונשמע בשורות טובות בקרוב אמון ואמן.

אלה הרציניים בעניינים מגוחכים, יהיו מגוחכים... בעניינים רציניים...

אין מחשבת עריות מתגברת, אלא בלב פנוי מהחכמה (רמב"ם)

אין לך אדם יותר גלמוד, ממי שאוהב את עצמו (ר' אברהם אבן עזרא)

אנחה אחת גוררת אחריה אנחה שנייה (ר' מיכל מלכוניץ)

שו"ת בדיני ממונות
הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ראש בית המדרש יביע אומר בני ברק
שאלות ניתן לשלוח למייל המערכת

דין ודברים

■ האם מותר לבעל להשתמש ב"רב קו" חופשי של רעייתו? ומה הדין בחברים?

לפי הידוע לי אגד ודן לא מרשים למישהו אחר להשתמש ברב קו, ולכן אסור להשתמש בו ללא רשותם, של שהרי האוטובוסים הם בבעלותם והם מתנים בזה, וכל תנאי שבממון תנאו קיים.

■ הנחתי את משקפי באוטובוס על המושב ליד, ופתאום התיישב מישהו על המושב ושבר את המשקף. האם הוא חייב לשלם לי?

פטור, שהרי אין דרך להניח שם משקפים, והיושב שם הרי הוא אנוס גמור, כמו דאיתא בגמ' שאין דרכם של בני אדם

להסתכל בדרכים

■ שכיר העובד במפעל לבלטות, ומידי פעם שובר קצת בלטות תוך כדי עבודה, ובעל הבית מעולם לא חייבו לשלם, ופעם קרה ששבר ובעל הבית לא ראה, האם חייב להודיעו?

פועל הרי הוא כשומר שכר, וחייב על הנוקים, אלא אם כן היו באונס, ולכן כדאי שיבקש את מחילתו של בעל המפעל.

■ פתחתי את דלת המכונית ורכב חולף נכנס בדלת. על מי מוטלת האחריות?

לפי חוק המדינה על נהג הרכב האחריות בפתחת הדלת לוודא שאין כל רכב שנוסע קרוב, ולכן אם הזיק חייב

תורה ומדע

אתם שואלים, הרב עונה.

■ ידוע ש"רצון" פירושו חיסרון, ואם כן מדוע אנו רואים בחז"ל דיבורים אודות רצונו של בורא עולם כגון: "רצה הקב"ה לזכות את ישראל", הלא אין בבורא עולם חיסרון?!

ניתן להרחיב את השאלה למטבעות לשון רבות שהתורה עצמה משתמשת בהם ביחס לבורא, והם מושגים אנושיים שאינם שייכים כלל בה' יתברך. כגון הכתוב על ארץ ישראל (דברים יא, יב): אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ דָּרַשׁ אֹתָהּ, תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, מִרְשֵׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה. אולם אין ביטויי לשון אלה אמורים אלא דרך השאלה מהשפה המצויה אצלנו, בני האדם, כדי שגבין את רעיון הדברים. וכאילו אמר הכתוב: ארץ אשר השגחת ה' עליה יותר מכל הארצות. וכמו שכותב הרמב"ם בהלכות

מאת גדול מזכי הרבים
הגאון הרב זמיר כהן שליט"א
ראש ארגון הידברות

יסודי התורה (א, ח): "הרי מפורש בתורה ובנביאים שאין הקדוש ברוך הוא גוף, אם כן מהו זה שכתוב בתורה יתחת רגליו, 'כתובים באצבע אלהים, יד ה', 'עיני ה', 'אזני ה', וכיוצא בדברים האלו? הכל לפי דעתן של בני אדם הוא, שאינם מכירין אלא הגופות, ודיברה תורה כלשון בני אדם. והכל כינויים הן, שנאמר: אם שנותי ברוך חרבי, וכי חרב יש לו ובחרב הוא הורג? אלא משל". עד כאן קיצור לשון הרמב"ם. וכך גם בעניינינו, 'רצון' הוא ביטוי השייך אצלנו בני האדם, כאשר אנו מתייחסים לרעיון העולה, טרם ביצעו. בבני אדם, הרצון אכן מורה על חיסרון, אבל אצל הקב"ה מדובר בסוג של החלטה שאינה נובעת מחיסרון. ונקט התנא "רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", לומר שמטרת הבורא בהחלטתו להרבות מצוות לעם ישראל, היא להטיב להם יותר מלכל שאר בני האדם בעולם אשר נצטוו לשמור רק שבע מצוות, שהרי השכר העצום לעם ישראל יהיה בהתאם למצוות שהצטוו עליהם.

עניין של השקפה

מאת הרב משה רבי שליט"א

להזמנת הרב להרצאה ניתן להתקשר 03-6099997

העין השלישית

הפעם נעסוק בעניין רגיש מאוד, דרמטי, מדברים עליו ממש בשקט, המזיק והניזק; עין הרע. בתרגום הצמוד למקור: מבט הגורם לפי האמונה לנזק; שלילה, התנגדות, חוסר אהדה; קנאה, עינא בישא. בתרגום החופשי: עיניים גדולות על האחר, ולא משנה אם יש לבעל העיניים את מה שהוא מוצא אצל האחר או שאין לו, תמיד הוא יסתכל וירגיש שאצל האחר, זה טוב יותר.

מנהגים: כל אחד לשיטתו וכמיטב המסורת והפולקלור של עדתו. ה'חמסה': (כף יד פתוחה) נפוצה במזרח התיכון ובצפון אפריקה, ונהוג לתלות אותה בעיקר בפתחי הבתים, על הצוואר, במכונית, בארנק, או במחזיק המפתחות. והיום, גם בטלפון הסלולרי. וזה לשון מרן הבן איש חי זצוק"ל (שנה שנייה פרשת פנחס סעיף יג) "והגאון חיד"א ז"ל כתב, מנהג העולם לומר 'חמשה'. ולכן תולין עץ מצויר בו צורת כף שיש בו חמשה אצבעות וחוקקו עליו אות ה'"

תופעות ודפוסי התנהגות: לפני יציאה לשמחת, מבוגרים שבנינו לא שוכחים להציף אותנו במלח עשיר ביוד ובמינרלים המצויים בים-האדום, ולא משנה אם יהיה לחץ בזמן, גם אז הם לא ישכחו, כי אין לחץ כלחץ 'העין הרעה' כלשונם. ואז כאן נכנסת ההרמה, בפרט שמדברים על כך בדרמטיות באותו רגע. ויש אותו אחד מהאגודה למלחמה בעין הרע, שאם תשאלו אותו בן כמה הוא, אז על הצד שהוא יסכים לענות ולא יעביר נושא, אז הוא יענה לכם "בן חמישים וחמש". בסוף תגלו, שהוא כבר 4 שנים בן חמישים וחמש, (אבל שלא תגידו לו את זה, כי הוא יגיד שהוא 4 שנים בן 55), יש גם את המקרים של נעמיים, של

עליו" (אינו ניזוק מעין הרע). שזה יכול לתת סוג של רגיעה למתעקשים, שכל דבר קורה מעין הרע. כי הנהגה האפשרות לא לתת למצב לחדור אליהם אם לא יקפידו על כך. בפרט לאלו שמעדיפים לתלות כל חסרון הקיים אצלם, או כל כישלון ככל שיהיה, מחמת עין הרע. בבחינת: "אין כאן עבירות, אין כאן חובות, אין כאן חשבונות שמייים, יש כאן רק עין הרע" הייתכן?!

אבל יש נתון מאוד מעניין: במחקר שערך הרב הד"ר דורון אלמגור מהאוניברסיטה העברית בירושלים: 'רוב ככל האנשים החוששים מעין הרע באופן קיצוני מדאי' הוא אומר, 'הם אלו שבטבעם מתעניינים במדשאה של האחר עד כמה היא ירוקה יותר, והם אלו שיודעים בדיוק מה הם חושבים על השני כשהולך לו, והם חוששים שבדיוק כך מתנהגים עמם'. כלומר: יש כאן מישהו שמכיר את העבודה די טוב, ויודע בדיוק מה הוא עין הרע, כי הוא משתמש בגשק הזה מידי יום, ודווקא הוא זה שנלחם באויבים שלו מלהשתמש באותו הנשק, כלפי עצמו. המחקר הזה מוכיח לנו דבר חשוב, והוא: כמות הרגיעה שלנו בעניין הזה תלויה גם בנו.

יצאנו למדים, שעין הרע הוא דבר קיים, אך על הוויסות שלו (כיוון, התאמה, שמירה על קצב, בקרה, שליטה) אנו אחראים: א. כדברי הגמרא לעיל, שמי שמקפיד מקפידין עליו, ומי שלא, לא ניזוק מכך, שזה פתרון אדיר. ב. ככל שאנחנו נתרגל להיות במצב Bluetooth המנסה לקבל ולייבא למוחנו חומר מסוג על אחרים מכל כיוון אפשרי, מה קורה אצלם, וכי, כך רמת הפאניקה שלנו על עצמנו, תהא קשה יותר. וככל שנסתכל על על הצד היפה של האחר בעין טובה, כך

אלו שקרובים אליך שאתה מסתיר מהם משהו והם מרגישים שאתה על מצב של מצטרף לאגודה הנ"ל. ובכן להיפך, מישהו שואל שאלות יותר מדאי, והצד השני חושב שהוא מפעיל כרגע את העין שלו עליו. בקיצור מצב לא נעים יוצא לפעמים מכל הסיפור הזה. אז מה עושים?

מקורות: בתורה הקדושה הכינוי על אשת משה רבנו ע"ה הוא: "אישה כושית" ואחד הפירושים בעניין הוא, שקראו לה כך מחמת יופייה. "על שם נוייה נקראת כושית, כאדם הקורא את בנו נאה, כושי, כדי שלא תשלוט בן עין רעה" (רש"י, במדבר י"ב א) וכן בתלמוד יש התייחסות נרחבת בעניין. הגמרא (בבא בתרא ב, ע"ב) מציעה, שבכדי להימנע מלחוש קנאה בזולת ועל ידי כך להטיל עליו עין הרע, היא פוסקת: "אסור לאדם לעמוד בשדה חברו בשעה שהיא עומדת בקומותיה". המושג "היזק ראייה" הוא מושג הלכתי הקשור לעין הרע, כי על ידי הסתכלות אדם בשטחו הפרטי של האחר, הוא מזיק לו. ובכן הגמרא בבא מציעא (ק"ק): מביאה את דברי רב על הפסוק: "הסיר ה' מנך כל חולי - זה עין הרע", ומספרת על רב שהלך בבית הקברות ואמר, תשעים ותשעה מהנפטרים נפטרו מהעולם כתוצאה מעין רעה, ואחד בדרך העולם. משמעות הדבר היא שיש כח לעין לפגוע ולהזיק, ואדם שמסתכל בעין רעה על המציאות, בביקורת ובשנאה, הוא מזיק. ומשמע שיש לחוש לזה. וכן נפסקה הלכה שאין לבי אחים, או לאב ובנו, לעלות לתורה אחד אחרי השני, משום עין הרע.

מאידך, יש את הציטוט התלמודי השגור והידוע "מאן דלא קפיד - לא קפדין בהדיה" (פסחים ק"י ע"ב) "מי שאינו מקפיד (חושש-מעין הרע) לא מקפידים

אור החיים הקדוש

הוא בתוכם, מרוב אהבתם אליו יתברך, לכן ציווה בוחן ליבות: **וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹכְכֶם** שרצה לרמוז שיהיה המשכן בתוך מחנותיהם של בני ישראל, כידוע שהמשכן היה באמצע והיו מקיפין אותו בד' דגלים, וכך נתן להם ה' משאלת ליבם.

וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹכְכֶם (שמות כה, ח)
רבנו הקדוש שואל מדוע נאמר **בתוכם** ולא נאמר **בתוכי**? ומתוך רבנו על פי מדרש רבה, שכשראו בני ישראל במתן תורה את הקב"ה מוקף בדגלי מלאכים, חשקו בני ישראל גם כן שיהיה ברוך

איך שתציע לעצמך את המיטה...

פועל אחד הגיע בכל בוקר למפעל עם כריכים מרוחים עם ריבה. אחד העובדים שמע אותו מתלונן בהפסקת הצהריים: "עוד פעם לחם עם ריבה?! אויש, אני שונא לחם עם ריבה!"

הסתקרן העובד, ושאל אותו: "למה אתה לא מבקש, מאשתך, שתכין לך סנדוויצ'ים עם משהו אחר?"

ענה הפועל: "לא אשתי מכינה לי את הכריכים, אני מכין לעצמי"

■■■

האם ייתכן שאנחנו מכינים לעצמנו בכל יום את הכריך הזה עם הריבה? האם

מלתא ובדיחותא

מלתא

אמר רבי חנינא, כל מי שעיניו צרות בתלמידי חכמים מתמלאות עשן בעולם הבא (בבא בתרא עה.)

כמו שהאריכו חז"ל בכמה מקומות בשבח המגיע לעושה צדקה עם התלמידי חכמים. ודא עקא, התלמידי חכמים שדחוקה להם השעה (הפרנסה), אינם דורשים אל העם מה המצווה הזאת וחומר שבה, כי חוששים פן יחשדם שומע ויאמרו שהם דורשים טוב לעצמם. ואני אומר שאין לחוש לזה, רק התלמיד חכם יעשה מעשיו לשם שמים להודיע לעם חוקי האלוקים ואת תורותיו, והרוצה לטעות יטעה, שאם התלמידי חכמים לא יודיעום - מאיפה ידעו, וכבר אמר החכם: אדבר למאה, ואם לא, לאחד. השומע ישמע ועליו תבוא ברכת טוב (אורות אילים)

בדיחותא

שדכן הציע לבחור שידוך, הבחור נפגש וסיפר לשדכן שהכל היה בסדר בפגישה, רק יש בעיה אחת, היא אילמת! אמר לו השדכן, אתה גורמאלי? זה חיסרון? זה מצויין, אתה יודע מה זה אשה אילמת? זה שקט לכל החיים! הבחור השתכנע ונפגש שוב פעם. אחרי הפגישה סיפר לשדכן שהיא גם חירשת, אמר לו השדכן, נו זה מצויין! אתה יכול לדבר מה שאתה רוצה, ואיך שאתה רוצה והיא לא תשמע, וכך תחסוך הרבה בלאגן בחיים, אתה יודע איזה יתרון זה??? הבחור השתכנע ונפגש פעם שלישית. לאחר הפגישה, ניגש הבחור לשדכן ואמר לו: הכל בסדר חוץ מחיסרון אחד - היא צולעת קצת. אמר לו השדכן: נו באמת, עם כל כך הרבה יתרונות נדירים, זה מה שמפריע לך???

טיפטיפון

אנחנו אלו שמכניסים אל תוכנו את הביקורת ההרסנית?!
אדם שחוזר ומשנן לעצמו מחשבות שליליות, כמו 'אני לא בסדר', 'אני לא אצליח' ו'אני לא שווה כלום', מתנהג בדיוק כמו אותו פועל עם כריכי הריבה שלו - הוא ממרר לעצמו, ובעצמו, את החיים. וללא שום סיבה.

נתיבי הנפש

מאת הרב ישי גלעדי שליט"א

מתוך הספר שיצא בעיה בקרוב

כל זמן שהאדם רודף את עצמו ולא מרוצה ממצבו, זה סימן שיש בו עדיין גאוה וכוח סבל, ואף אם הוא מתלונן על הצער הגדול שיש לו, שום דבר בפנימיות שלו לא משתנה.

כי אדם שמגיע לענווה אמיתית, אפילו אם הגיע לענווה רק מחמת ייסורים, אינו מתלונן על כלום! גם לא על עצמו...

לפני כמה שנים מכר טוב שלי החליט להוריד במשקל, הוא שכר מאמן כושר קשות, ויצא לדרך. האימון הראשון היה בחוף הים בשעה ארבע לפנות בוקר, האימון כלל ריצות וקפיצות מעייפות, ובסיומן שחייה ארוכה בים.

במהלך השחייה, כשכבר הגיעו המאמן וחניכו לעומק, החל החניך לצעוק שנגמר לו האוויר והוא טובע, אך למרבה הפלא המאמן המשיך לשחות ולא התייחס, החניך נלחץ והחל צועק בקול גדול יותר:

"אין לי אוויר! אני טובע!! ואז פנה אליו המאמן באדישות, ואמר לו: אם אתה רוצה, תשחה בכוחות עצמך החוצה, ידידי ניסה שוב להסביר נואשות שנגמר לו האוויר, ואז הגיעה התשובה המפתיעה מהמאמן הקשות: **"אם יש לך אוויר לדבר, אז עדיין יש לך אוויר..."** ובאמת לבסוף הוא יצא בכוחות עצמו...

וכן הדבר לענייננו, אם יש לאדם אוויר עדיין לרדוף את עצמו, אזי בוודאי יש לו אוויר להתפלל על עצמו, ולהתחנן על נפשו. ואם אינו עושה כן, כנראה שיש לו עדיין כוח סבל, והוא אכן ימשיך לסבול. לכן צריכים אנו להתבונן ולהיכנס לנבכי הנפש, ובכך למנוע צער וייסורים מיותרים.

נשאר לך אוויר?

אדם שמתאכזב או כועס מהכישלונות של עצמו יתר על המידה, צריך לדעת שמקור האכזבה מגיעה מגסות רוח, ובפרט אם מדובר בהידור או חומרה, שאז זו גם חוצפה... ולא זו בלבד, אלא שמבלי משים לב, הוא בעצם חולק על הבורא יתברך ח"ו, שברא את האדם "מועד לעולם", ואפילו הצדיקים נכשלים לעיתים. אמנם רבים מתרצים את הרדיפה העצמית כשאיפה להתעלות או כאלמנט של תשובה, אך פשוט הדבר שזהו שקר גורא, שהרי אותם אנשים מעולם לא שאפו לשמוח בחלקם, או לשמוח בעצם יהדותם, ועל כך שיש להם משפחה והם בריאים, ומקיימים קצת מצוות, שזו שאיפה אמיתית. אלא רק שאפו מתוך הכישלונות והאתגרים.

והראיה לכך, שהרי ידועים דברי חז"ל **"שמידה טובה מרובה ממידת פורענות פי חמש מאות"**, ואם כן, **האדם היה צריך לשמוח בנטילת ידיים שנטל בבוקר פי חמש מאות מהאכזבה של הכישלון שנכשל**, ואם זה באמת היה המצב, היינו מאמינים לו שהתשובה שלו נכונה, ואינה נובעת משנאה עצמית ואתגרים ח"ו...

והשאיפה לענווה הפשוטה הזו של "שמח בחלקו", צריכה להיות הראשונה, ורק אחריה שייך לשאוף שאיפות אחרות. וצריך לדעת, שהדיבורים האלו אינם חזוק בעלמא, **אלא או שחיים אותם ומבינים אותם באמת, או שחיים בשקר ובגאוה של "כל יכול"**.

המשך מעמוד 3 (הרב משה רבי)

נקבל חזרה את השפע מעצם ההתנהגות הזו. כדברי הפסוק: "טוב עין הוא יבורך" (משלי כ"ב ט'). ולאלו החוששים מעין הרע: אם תבלטו מדאי, תחששו מדאי. תבדקו, כמה מהצנועים הקרובים אליכם אתם מכירים, שחוששים מעין הרע באופן קיצוני? וכמה מאלו שממש "בלי כוונה", "לא בודוין", בולטים, לא עושים מזה עניין כל כך?!

לסיום: לגבי מה שהזכרנו על אב שאומר על בנו הנאה, כושי, כדי שלא תשלוט בו עין הרע: רצוי "לא לנסות בבית", כי ישנם ילדים שגדלו להורים שדיברו עליהם כך מכוונה טובה להשיל מהם עין הרע, ולאחר ששמעו את הוריהם אומרים עליהם כך מילדות, השתכנעו שהינם מכוערים עד כדי איבוד הדימוי העצמי החיובי עם נזקים ארוכי טווח, אז בזהירות עם זה, כי זה רק היה מקור למושג המדובר **ט.ל.ח.**

"זכר למחצית השקל" המיוחד ביותר!

המחולק לתלמידי חכמים עניים שעוסקים תדיר בתורה וביצני הרבים! בהמלצת גדולי ישראל!

ניתן להעביר את הסך ישירות לחשבון העמותה או באשראי ובכל דרך במספר: 055-6688-002
כתובת למשלוח בדואר: רבי יהודה הנשיא 48 בני ברק

בנק: דיסקונט | סניף: 96 | מספר חשבון: 69446
שם החשבון: תשובה כאבה - ארגון לקירוב רחוקים
ואהבת ישראל לקירוב הגאולה (ע"ר)

להגדיל תורה ולהאדירה

בס"ד זכינו לפתוח עוד סניף לבית ה'

ברחוב קפלן 6 ר"ג (גינת אלכס)

המקום מיועד לבחורים צעירים שרוצים להתקרב לאלוקים, כולם מוזמנים.

לפרטים: 0548-449-334 הרב דוד פריוף שליט"א

המדרשה ברחוב הרכסים 55 ממשיכה לפרוח ולשגשג
בניהולו של הרב יעקב חביב שליט"א לפרטים: 050-666-3766

נא להתפלל לרפואת

עדן רוחמה בת מרים | מרים בת צינה

הצלחת: אשר בן מרדך ורעייתו (כהן) | יואב בן ראומה | אביב בן איריס | אוראל בן אירית (כהן) | תומר

בן כוכבה (רוקח) | חתן הבר מצוה עמית ברנד נ"י לע"נ אלימלך בן שפרה (פנסחי) | רוני בן חיים שלמה.

לקבלת העלון במייל לשלוח בקשה ל- tiferetnoy@gmail.com | העלון מחולק על דעת שלא יקראו בו בזמן התפילה וקריאת התורה | טעון גניזה